

Молодий Комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання VI
№ 20 (527)

Неділя, 18 лютого 1962 р.

Ціна 2 коп.

У ЦЕЙ день після зміни вони вийшли особливо абуджені й гомінкою веселою юрбою простували до фабричних воріт. Радість видавали стрімкі рухи. Вона, здавалось, випромінювалась крізь тонкий шар вугільного пилу, що вкривав їх обличчя. Так, зміна інженера

Повстяного відзначилась: на календарі було ще тільки 19 грудня, а вони вже несли з цеху вість про виконання річного плану. Їх привітав спеціальний випуск комсомольської «Блискавки».

А до кінця року у кожній зміні Байдаківської брикетної фабрики був такий триумфуючий день — дострокове виконання плану 1961 року. 25 грудня рапортувала про це молодіжна зміна інженера т. Лещенка — перший на підприємстві колектив комуністичної праці, який тривалий час був маяком для всієї фабрики.

Зараз цю зміну випередив по всіх показниках колектив, очолюваний М. М. Повстяним, але по старій традиції всі «лаври» дістаються колишнім передовикам. Так трапилось і з відзначенням переможців змагання за 1961 рік.

На зборах, що були скликані з цього приводу, зміни т. Лещенка вручили Почесну грамоту гірничорудного комбінату. Про тих же, хто насправді виборов першість, навіть не згадали. І робітники зміни тов. Повстяного покидали зал далеко не в такому настрої, який був у них в день їх трудової перемоги.

Погано почували себе й ті, на кого звалились незаслужені почесні. А один з молодих робітників підприємства, Олександр Скрибцов, хоч сам і не працює у цій зміні, не стерпів — написав до редакції обуреного листа під заголовком: «Чому ще так буває?».

Дійсно, чому? Адже не тільки через те образили великий робітни-

чий колектив, що у комбінаті заздалегідь, не дочекавшись підсумків, заготували нагороди «штатним» передовикам, що там підійшли без врахування розмаху комуністичного руху,

успішну працю поєднують з відмінним навчанням. Серед робітників цього колективу чимало учасників художньої самодіяльності. Хорошим шефом є зміна для вихованців школи-інтерна-

Почесті роздавати по заслугі

який народжує нові маяки, допомагає стрімко здійснитись втору новим і новим колективам.

Справа ще й у тому, як поставлена організація змагання на самій фабриці. Тут давно вже забули про добрий звичай — вручати перехідний Червоний прапор змінам і цехам. Давно вже лежить він у фабкомі. Та й не відомо, кому вручати його, бо ж підсумки змагання за місяць, за квартал не підводяться.

З прикриттю говорять про це секретар комітету комсомолу фабрики Станіслав Дудник. А хіба ж комсомол не причетний до організації змагання?

Вже час фабкому профспілки та комітету комсомолу розглянути питання про присвоєння звання комуністичної зміни інженера М. Повстяного. Адже боротьбу за це звання зміна веде вже два роки, і треба сказати — вперту, справжню боротьбу. Тут побачите і комуністичне ставлення до праці, і риси нової моралі. Хто вони, ці робітники, що прагнуть стати в ряди розвідників майбутнього?

Це невідомі винахідники Олексій Кранг і Микола Бурковський, це Яків Бирко, Василь Григораш, Петро М'ягков й інші — чудові умільці, що майстерно справляються з цілим рядом спеціальностей.

До речі, робітники цієї зміни, оволодівши сумніжними професіями, давно вже домоглися повної взаємозамінності.

Тут дружбу шанують, з наукою не розлучаються. Валентина Дудник, Дмитро Числавський й багато інших

тут, допомагає вона підшефному колективові.

Отож, заслуговують люди шану, доброго слова. Ось хоча б сам М. М. Повстяний. Вже не першу зміну виводить він в число передових, переходячи на відстаючі ділянки. Так і в

З дипломом про закінчення вузу, з невичерпним запасом енергії й молодечого завзяття прибув на Олександрійський мінзавод спеціаліст-агроном Михайло Шкурат.

Завоював він авторитет не лише серед молоді заводу, але й всього району. Тому-то на останній районній комсомольській конференції обрали його першим секретарем Олександрійського райкому ЛКСМУ. Гаряче взявся за роботу новий секретар, організовуючи комсомольців на хороші діла, на трудові звершення.

В числі кращих представників від комсомолу Кіровоградщини Михайло Шкурат обраний делегатом XIX з'їзду ЛКСМУ.

На знімку: Михайло Шкурат.

Фото Г. УДОВИЧЕНКА.

цьому винад-ку сталося. Зміна, коли він прийняв її, не виконувала плану, а те-

пер перевиконує його, і люди тут незрівнянно вирости.

Іх працю, іх старання потрібно по заслугах відзначати, а не триматись за застарілу славу колишніх передовиків.

Т. БОДНАР.

БЛИЖЧЕ ДО ЖИТТЯ, ДО ЛЮДИНИ

УСЬОГО один день йшла VII обласна міжспілкова конференція профспілок. А скільки ділових промов! Успіхи на виробництві і причини невдач, теплі, задушевні слова про людей хороших і слушні критичні зауваження на адресу господарників, керівників профспілкових організацій, цікаві пропозиції і щирі побажання звучали у виступах учасників конференції.

Минуло рівно два роки, коли делегати VI конференції говорили про підсумки першого року семірички, а сьогодні багато з них розповідають, хто і коли її закінчує. Так, так, виконуються плани, передбачені на кінець семірички, хоч пішов тільки четвертий рік.

Багато зроблено профспілковими організаціями області за минулі два роки. Проте ще немало рубежів потрібно взяти, засвітити нові маяки, повести рішучий бій з фактами бюрократизму, байдужості до людей, що проявляється з боку окремих горе-керівників. Саме про це говорилось у звітній доповіді про роботу обласної ради профспілок, яку зробив голова облпрофради І. Ф. Міхеєв.

Дійове соціалістичне змагання на Семенівсько-Головківському вугільному розрізі. Шахтний комітет (голова тов. Богданов) зміло організував працю шахтарів, подбав про високопродуктивне використання механізмів. З місяця в місяць розріз перевиконує виробничі плани. За успіхи у передз'їздовому змаганні колектив нагороджений Почесною Грамотою ВЦРПС.

Доповідач зупинився на досвіді організації соціалістичного змагання робітників швейної фабрики, заводів «Червоної зірки», «Динамік», агрегатного, Олександрійського електромеханічного і Заваллівського графітного комбінату. Робітники цих та інших підприємств достроково виконали плани третього року семірички і добре розпочали 1962 рік.

Колектив вагонного депо ст. Знам'янка по підсумках роботи за IV квартал 1961 року здобув перше місце у змаганні залізничників. Йому вручено перехідний Червоний прапор Міністерства і ЦК профспілки з першою грошовою премією.

Немало славних сторінок у звитязній діла семірички вписали трудівники села. Це їх руками і вмінням вирощено небувалі врожай — зернових по 25,2 центнера з кожного гектара, а кукурудзи по 33,9 центнера з гектара на всій площі посіву.

В праці в ім'я народу росте, виховується нова людина.

— Тільки у змаганні за комуністичну працю, — сказав доповідач, — бере участь біля ста тисяч робітників і службовців. З кожним днем шириться рух розвідників майбутнього. Сотні, тисячі прикладів, коли члени бригад комуністичної праці надають відчутну допомогу відстаючим колективам, підтягують їх до рівня передових бригад, цехів, змін, ланок, ферм.

Делегати конференції говорили не тільки про досягнуте. У звітній доповіді, виступах учасників підіймали різкі критичні профспілкові організації, які допускають формалізм у керівництві соціалістичним змаганням, не створюють нормальних умов робітникам для виконання своїх зобов'язань.

Наводилась така цифра: 44. Це стільки підприємств не виконали виробничий план 1961 року. Серед них — Балахівський вугільний розріз, меблева і кондитерська фабрики міста Кіровограда, усі цукрові заводи.

У великому боргу перед державою радгоспи, особливо ті, що підпорядковані обласному цукробурякотресту (керуючий Л. Р. Компанієць).

— Вони, — говорив делегат т. Железняк, — з року в рік беруть на себе занижені зобов'язання по виробництву молока і м'яса. Та не тільки зобов'язання, а навіть планів своїх не виконують, хоч є у них добра кормова база. Куди ж дивилася обласна рада профспілок, чому мириться з цим? — запитував промовець у т. Міхеєва.

Радгоспи області, районні відділення «Сільгосптехніки» повільно готуються до весни. План ремонту тракторів виконано тільки на 81 процент. Чомусь це мало хвилює обком профспілки працівників сільського господарства та заготівель (голова ОК т. Ершова).

Делегати конференції тт. Руголь, Катеринюк, Козлов, Леошкєвич порушили питання про організацію цікаво-

го, змістовного відношення піонерів і школярів. Вони критикували обласну раду профспілок, обком комсомолу і облвно, що піонерськими таборами починають цікавитись тільки весною, напередодні їх відкриття. Ця неввірга, порочна практика приводить до того, що кадрами піонервожатих, вихователів табори не укомплектовані, немає хороших приміщень, з великими перебоями забезпечуються продовольством.

З інтересом, уважно вислухали учасники конференції виступ голови обласної ради ДСТ «Авангард» т. Капустіна.

— Серед будівельників, працівників харчової промисловості немало любителів спорту, — сказав він. — Між тим, профспілкові організації ніскільки не сприяють розвитку фізкультури і спорту на своїх промислових об'єктах. Всіляко ухиляється від запитів фізкультурників директор Маловісківського цукрокомбінату т. Соболев, керівники Кременчуцької ГЕС, Кіровоградського агрегатного заводу. Дивну примиренську позицію зайняла в цьому питанні президія облпрофради.

Профспілкові організації, відзначали делегати, ще мало проявляють турботи про молодих робітників, які щойно прийшли на підприємство, допускається немало фактів порушення правил технічної безпеки, а також законів про охорону праці.

Учасники конференції дали наказ всім профспілковим працівникам і активістам свою роботу підпорядкувати виконанню рішень XXII з'їзду КПРС. Треба вправдати велику роль професійних спілок як школи управління, школи господарювання, школи комунізму.

На конференції виступив з промовою перший секретар обкому КП України Ф. Г. Мартинов.

На пленумі головою обласної ради профспілок обраний П. В. Корнєєв, секретарем Д. Т. Жмак.

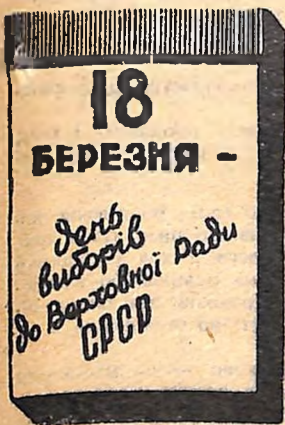
Всесвітній конгрес за загальне роззброєння і мир відбудеться в Москві

За рішенням Всесвітньої ради миру 9—14 липня цього року в Москві проводиться Всесвітній конгрес за загальне роззброєння і мир. У зв'язку з цим Радянський Комітет захисту миру виступив з заявою, в якій відзначає, що радянські прихильники миру, вся громадськість зустріли це рішення з глибоким задоволенням. Комітет вітає і палко схвалює звернення президента-видавця Всесвітньої Ради Миру професора Джона Бернала, в якому він закликає людей доброї волі всіх країн підтримати конгрес.

Радянські прихильники миру висловлюють надію, говориться в заяві комітету, що в цьому великому форумі миролюбних сил братимуть участь представники найрізноманітніших організацій і рухів, які виступають за мир. Вони зустрінуть найбільш дружній прийом, найтеплішу гостинність з боку громадськості нашої столиці.

(ТАРС).

Найпривітніший вогник

НАПИС на червоній стрічці «Агітпункт». Сюди, в сільську бібліотеку, посвячає приходять трудівники третьої бригади колгоспу імені XXI з'їзду КПРС. Особливо людно весями. Кожний хоче почитати свіжу газету, журналі чи брошуру, послухати бесіду агітатора. Один з найстаріших виборців Іван Якимович Шаламай цікавиться, наприклад, міжнародними подіями, а

сімдесятишестирічний Остап Іванович Герасимчук забажав послухати від агітатора про успіхи трудящих соціалістичних країн. Молоді виборці часто затримуються біля книжкової виставки, присвяченої наступним виборам у Верховну Раду СРСР. Тут є розділи «Влада радянська — влада народна», «В ім'я людини, для блага людини» та інші.

З метою розширення агітаційної роботи і якнайповнішого впливу її на трудівників по десятихатках бригади розкріплено сімнадцять агітаторів. Вони глибоко вивчають з виборчими матеріалами історичного XXII з'їзду КПРС, розповідають про наступний Пленум ЦК КПРС, про Положення про вибори до Верховної Ради СРСР. Дохідливі і змістовні виступи вчителів І. В. Омельчука, С. Д. Северинчука, М. І. Савицької та інших.

І. РОМАНЕНКО.

Новомиргородський район.

У відповідь на наш матеріал «Доки ж триватимуть авралі?», опублікований 28 січня с. р., начальник 2-го механоскладального цеху агрегатного заводу В. Карленко і секретар партбюро М. Голуб повідомили, що статтю обговорено на зборах цеху, а також проведено нараду з майстрами змін й намічено заходи по налагодженню ритмічної роботи цеху. Для ліквідації «вузького» місця на лінії обробки корпусу замовлений другий алмаздорозточувальний верстат.

Бригада ремонтників взяла зобов'язання по своєчасному профілактичному ремонті устаткування, що дасть змогу позбутися простоїв.

ВОДИТЬ ПОЇЗДИ МАШИНІСТ

НАРИС

На станційних коліях Кременчуцького парку стояв готовий до відправлення локомотив з довжелезним составом. Кремензький машиніст і його помічник закінчували останні приготування до рейсу.

— У тебе все в порядку, Олексію? — звернувся водій до помічника.

— Здається, все.

— Гарзд, перевіряю.

І пішов ще раз оглядати локомотив. Ця звичка стала в нього золотим правилом: не рушати з поїздом до тих пір, поки немає особистої впевненості у повній справності всіх вузлів і механізмів машини. Ось і зараз від його натренованого погляду не вислизнула жодна деталь.

— Що ж, тоді в путь!

Протяжний гудок могутнього «ФД» дзвінкоголосого луною прокотився над товарним гарком станції.

За широким екраном вікна попливли станційні приміщення, будинки, що немов причаїлися в смарагдовій гушавині садків. Зростала швидкість, паровоз качнуло на вихідних стрічках. Назустріч, зливаючись в суцільну сіру масу, стрімголов неслися шпали залізничного полотна. Машиніст і помічник, здається, зрослися з машиною, весь час не спускають поглядів з залізничного полотна, стежать за сигналами, які горять під насунутими козирками світлофорів.

Промайнули знайомі чорно-білі шлагбауми Морозівського роз'їзду, цегляна станційна будівля, позаду залишилася Алевка.

Водій зсунув на потилицю кепку, перевірів показання приладів. Все йшло гаразд. На повновидому обличчі промайнула ледве помітна посмішка цілковитого задоволення. Машиніст в котрий раз оглянувся на состав. За тендером тягнулися платформи, цистерни, вагони.

БУДЬ-ЯКОМУ водієві транспорту, навіть велосипедисту, знайоме те почуття азарту, з яким їде він по хорошій дорозі, коли попереду немає перешкод і все сприяє благополучному фінішу. Хочеться мчати швидше і швидше. Таким почуттям був охоплений і Володимир. На певних відрізках шляху він збільшував швидкість. Ешелон слідував з випередженням графіка, і це бадьорило всіх трьох. А колеса розмірено вистукували на стиках рейок такий знайомий для Володимира мотив: «Тільки вперед, тільки вперед, тільки вперед...»

Багато, навіть не злічити отаких рейсів, обвіяних радістю стрічних вітрів, має на своєму рахунку бригада. Десятки тисяч тонн понадпланових вантажів семерічки перевозить вона щомісяця в бік Знамянки і П'ятихаток.

— Користівку, мабуть, на ходу прослідуюмо? — запитав кочегар.

— Мабуть, що так, — відповів машиніст.

Володимир Михайлович вже давно прекрасно знає, що у Олександра Музиченка це не проста цікавість. Як і помічник, він, нехай навіть на коротких зупинках, часу не марнує. Обом їм ніколи не доводиться нагадувати, що в якомусь місці треба зробити змащення або підтягнути кріплення.

Попереду заблищала срібляста стрічка Інгульця — роз'їзд наближався до Користівського мосту. Раптом натренований слух машиніста крізь ходовий шум поїзда вловив якийсь підозрілий, схожий на постріл звук. Замішання тривало всього якусь мить. Зупинити состав? А може не слід?

— Олексію! Здається, щось із повітряним насосом. Мершій на площадку!

О. Єфремов зіштовхнувся від поривів зустрічного вітру і пробрався до насоса. Через якусь мить повернувся в будку.

— Вирвало пробку ходоперемінного золотника повітряного насоса, — розгублено доповів він.

Ситуація була скрутною — резервного повітря в резервуарах вистачить не надовго. Машиністові треба було негайно прийняти якісь рішення, адже він господар составу і в рейсі несе персональну відповідальність за безпеку руху.

З виключною обережністю в'їхали в Користівку. Помічник і кочегар, затамувавши подих, чекали, що вирішить машиніст. А він уважував всі «за» та «проти», думав про те, що значить затримати бодай на хвилину величезний состав. Це виходить зірвати виконання якихось планів, порушити ритм роботи певних підприємств, не виконати, врешті-решт, своїх зобов'язань.

Адже він, Володимир Малеев, вважається в депо одним з визнаних майстрів водіння великовагових составів на високих швидкостях. Не дарма ж він робив кілька поїздок з молодими машиністами і практично вчив їх прийомам перевозки составів, вага яких майже вдвоє перевищує вагову норму.

— Будемо слідувати далі, хлопці. Не зривати ж поїзд з графіка...

„Нам спокій тільки сниться“

Хто не знає популярної книги В. Собка під цією назвою? Поставлені в ній питання хвилюють, викликають суперечки. Отож нещодавно учні Кіровоградської обласної школи майстрів-будівельників і збира-

лись на вечір, щоб обговорити відомий твір. Слушні і цікаві думки висловили комсомольці П. Паєкайло, В. Турбаєвська, Л. Висока, В. Рябенко.

В. АНЦИБОР.

ПЕРША ДИТЯЧА ВИСТАВА

Нещодавно в приміщенні залізничного клубу імені Леніна міста Знамянки відбулася вистава «Сніго-

ва королева». Ролі виконували драмгуртківці міського Будинку піонерів. Підготував п'єсу режисер Т. Ільєв, оформив музично Т. Коломійченко.

К. КЛИМУШКО.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»
18 лютого 1962 р., 2 стор.

— А як же з пробкою, щоб їй пусто було? — похоловато запитав Олексій.

— Щось придумаємо. Треба пошукати. Можливо, де стара завалася. А гальмувати будемо аварійним паром, приведемо в дію сервомотор...

До Зеленої кожний відчував себе, як на пороховій боці. Вагони тиснули на паровоз, немов вимагаючи, щоб він йшов скоріше. Олександр і Олексій обшарили всі закутки — ніяких ознак пробки. А тут ще нова халепка трапилася — погоріли манжети сервомотора.

Ледве дотягнули до Зеленої — прилади показували, що тиск упав до мінімуму.

Чергова по станції в цей час давала дозвіл на відправлення паровозу-штовхачеві, який йшов на П'ятихатки.

— Чіпляйте штовхача в голову нашого паровоза, — благально звернувся Володимир Михайлович до чергової.

— Що трапилось?

— Довго розказувати. Одним словом, поломка...

— А все ж?

— Колись розповім. А тепер дорога кожна хвилинка, з графіка ж вибиваємось.

Поки подавали штовхач, машиніст тепер сам обшарював усі закутки.

— Евріка, хлопці! — нарешті радісно вигукнув він, показуючи металеву болванку. — Тепер мершій за діло!

Знайдена пробка була від редуктора і виявилася трохи меншою. На допомогу була мобілізована колективна винахідливість: з консервної банки вирізали жерстяну полосу-прокладку, обмотали її азбестом. Поки подали другий паровоз, насос вже розмірено качав повітря.

— Тепер треба манжети якось полагодити, — стурбовано сказав Володимир Михайлович, коли состав вже наближався до П'ятихаток.

Був саме вихідний день — ні у вагонників, ні у паровозників на залізничному вузлі не вдалося нічого роздобути. Коли члени бригади проходили повз один з квітників на станції, якась жінка поливала із гумового рукава квіти.

У Володимира Михайловича вмить сянула думка: — А що коли з гумового шланга вирізати манжети?

— Справді, здається, можна, — погодився Олексій.

— Тітонько, виручте. Нам би шматок рукава... — благально звернувся до жінки Володимир. — З паровозом поломка трапилася, а нам ще в Знамянку повертатися...

— В такому разі не можу відмовити, — озвалась по-ливальниця.

— От спасибі вам велике...

ХОЧА випадок цей трапився років зо два тому, про нього й тепер пам'ятають усі в бригаді. Бо багато в чому він повчальний: машиніст, та й не тільки він, а й помічник, кочегар завжди готові до всяких несподіванок у поїзді, у великому і малому проявляють винахідливість, кмітливість, вміють прийти на допомогу товаришам. Без цього немислима професія паровозника. Саме ці чудові риси і припам'ятовані водієві Знамянського паровозного депо Володимиру Михайловичу Малееву.

Не збіг якихось обставин, не проста випадковість привели Володимира на паровоз. Любив він локомотивну справу ще тоді, коли в 1944 році поступив учитися в групу слюсарів-ремонтників Знамянського залізничного училища. Друзі-однокурсники ще в школі, коли почули, що Володимир вирішив стати паровозником, не двозначно натякали:

— І що ти хорошого знайшов в отому мазуті?

— Краше б закінчив середню школу та в інститут поступав.

— Комусь треба і паровози водити, а вчитися ніколи не пізно.

І тепер, коли у рівний потік думок цього широкоплечого, з відкритим вдумливим поглядом очей машиніста влітаються події такого недавнього минулого, він мимоволі пригадує скептиків-однокурсників, для яких інститут був мало не єдиним шляхом у життя.

А хіба не надійну путівку в трудове життя дало Володимиру училище?

Вийшов з цього комсомольця кваліфікований слюсар-ремонтник, добре обізнаний з паровозною справою. Проста робота спеціальність. Але вона навчила його розуміти, що справа, яку він любить, може приносити щастя.

Працював спочатку слюсарем у Долінському депо, потім пішов на паровоз кочегаром, а через місяць і помічником машиніста став. Згодом — заповітна школа машиністів, потім служба на підводному флоті. В 1956 році Володимир Малеев вже працював машиністом в Долінській, а через рік його перевели в Знамянське паровозне депо. Він відчував себе господарем свого життя, своєї долі, відповідальним за неї. Так непомітно прийшла і трудова зрілість. Він навчився вимірювати її саме працею, майстерністю, бо йде по життю своєю облюбаною стежкою.

СТАРАННИЙ в роботі, кмітливий, він швидко здобув шану всього колективу знамянських паровозників. Бригада локомотиву «ФД-2260», на якому 33-річний Володимир Малеев ось вже довгий час працює відповідальним машиністом, регулярно водить великовагові состави, економить паливо, служить взірцем як у праці, так і в громадському житті депо. Спитайте кого завгодно про цей колектив і ви почуєте тільки хороші відгуки як про машиністів-напарників Володимира Шиянова, Анатолія Квашу, так і про помічників Василя Царелунгу, Олексія Єфремова, Василя Бережного, кочегара Миколу Покидька та інших. Все це молоді, беручі до діла хлопці, для яких робота на локомотиві — поклонання. За досягнуті успіхи і новаторське ставле-

ня до праці екіпажу здружених, які вдень і вночі несуть невтомну вахту на сталевих магістралях, одному з перших в депо було присвоєно звання колективу комуністичної праці.

Посада відповідального машиніста для Володимира означає не тільки турботи про справність локомотиву і безаварійну роботу. Він несе моральну відповідальність і за виховання людей. Тим більше, коли колектив комуністичний. Якось став помічати Володимир, що кочегар Леонід Арнаутів до роботи почав ставитися абияк. Бувало, скажеш полагодити щось, а він ніби якусь повинність відбуває, неохоче береться до діла. Така поведінка не могла не вплинути на інших членів екіпажу.

— Берись за розум, Леоніде. Не можна так. Поглянь, он, як вся бригада старається, щоб присвоєне звання виправдати, — не раз говорив йому Володимир Михайлович.

— Та вже старатимусь, — якось розпливчато обіцяв кочегар.

— А чому паровоз як слід не витертий? Це ж твій прямий обов'язок.

— Хіба в мене десять рук? Не встигаю, мабуть.

Довго-таки довелося повозитися з Л. Арнаутовим, щоб він позбувся лінощів. Нічого не виходило. У членів бригади, нарешті, увірвався терпець: висловилися вони за те, щоб перевести Леоніда на іншу роботу.

— Звичайно, це не метод виховання. Але спробувати можна. Подивимось, що далі буде.

Адміністрація депо перевела кочегара на паровоз-штовхач. Було над чим замислитися Леоніду: адже соромно стало перед товаришами, що не виправдав їх довіри.

Після цього декілька разів заводив розмову з В. М. Малеевим.

— Я вже не раз, Володимире Михайловичу, замислювався над своєю поведінкою. — Не правий я — це точно.

— То чого ж не прислухався до товаришів, коли вони тобі по-дружньому на це вказували?

— Хто його знає. І сам не збагну, як все трапилось. А тільки даю слово честі, більше такого не буде. Візьміть лише на паровоз.

— Прийняти тебе назад не шука. Тільки ж, чи зрозумів ти свою провину до кінця? Ну уяви собі на мить таку річ. Паровоз наш, як ти знаєш, пройшов безпідмайального ремонту 80 тисяч кілометрів, а норма 50 — 55 тисяч. Хіба змогли б ми досягти таких міжремонтних пробігів, коли б всі так по-нехлюйському ставилися до машини?

— Ясно, що ні.

— То-то й воно... Ну, гаразд, порадижусь ще з хлопцями. Що вони скажуть.

Бригада пішла назустріч широму прохання, і тепер на Леоніда не почуєш нарікань — хлопця немов відалили.

ЧЕСНЕ ставлення до праці, до своїх обов'язків, комуністичний — ось які найголовніші риси зумів притримати своїм людям В. М. Малеев. І хоч Володимир Михайлович зараз на паровозі не працює, бо навчається на курсах машиністів електровозів, він завжди кавиться справами в бригаді, постійно стежить за її успіхами і невдачами.

Вчитися ж доводиться напружено — по шість-сім годин на день. Час не жде: скоро, зовсім скоро на вузлі підуть швидкохідні красені — електровози. Зростає культура виробництва! Підуть угору швидкості і вага составів. Хіба це не живе втілення у життя рішень XXII з'їзду партії?

І Володимир Михайлович вже сьогодні малює в уяві ті омріяні дні, коли він, приклавшись до рукоятки довгі состави по різних просторах, вздовж шеренг білих вогнів світлофорів.

НЕДАВНО в житті Володимира Михайловича Малеева сталася важлива подія. Його, рядового залізничника — трудівника, вихованця Ленінського комсомолу, колектив Знамянського паровозного депо обривав своїм кандидатом на депутатство до Раді Союзу Верховної Ради СРСР по Знамянському виборчому округу № 506. В окрузі всі виборці гаряче підтримали висунуту кандидатуру.

НА ЗАДНЬОМУ ПЛАНІ

Якщо ви в Компаніївці заведете розмову про колгосп «Україна», то обов'язково почуєте: «Непогане господарство. Люди там роботиці. Молоді багаті. За культуру вболівають. Нещодавно три бригадних клуби збудували».

А як же працюють нові заклади культури? Щоб дізнатися про це, наша рейдова бригада направилася в село Олександрівку. Клуб тут світлий і красивий. Керує ним молода людина Микола Мичкалов. Є у приміщенні і кімната для бібліотеки. Заходимо. Не віриться, що сюди колись заглядає прибиральниця: брудно, холодно. До речі, в клубі три печі, та вони в цьому році ще не палилися.

В бібліотечній кімнаті знаходиться близько сотні книжок, які туляться в тісній шафочці.

— Скільки у вас читачів?
— Немає жодного, — не червоніючи, відповів Микола Мичкалов.

Як кажуть, далі в ліс — більше дров. Переглядаємо книжковий фонд. Поряд з творами сучасних авторів лежить кілька примірників застарілого «Довідника бригадира рілничої бригади» за 1953 рік. Тут же з десяток таких же архаїчних примірників «На допомогу слухачам політшкол» за 1953 р., а й інші видання, які треба списати.

Клуб одержує журнали, та всі вони чомусь ховаються в стару шафу. Як не прикро, тут немає жодного плаката і лозунга про вибори до Верховної Ради СРСР.

Крім демонстрування кінокартин, нічого в культурно-освітньому закладі не робиться, і молоді ніде відпочивати. На запитання, чому так занедбано діяльність клубу, М. Мичкалов спокійно відповідає:

— Я не давав згоди тут робити. Але ж поставили і платять. То чому ж я повинен відмовлятися від трудоднів?..

В селі є 18 комсомольців, однак діяльність клубу їх не цікавить. Та й як могли поцікавитися, коли вже кілька місяців секретар комсомольської організації бригади Г. Уманець

не збирає зборів? І про все це знає секретар комсомольського комітету О. Ясненко. Та й він мовчить. Взагалі робота бригадних клубів артілі пущена на самоплив. Всією політикомасовою роботою тут займається сільський клуб.

А хто ж буде керувати бригадними клубами? На це питання хотілось би одержати відповідь.

Рейдова бригада: П. ГРИЦАЧУК — бригадир комплексної бригади, А. ОБІДОВСЬКА — доярка, І. МАРТИНОВИЧ — член комсомольського комітету, А. МІРОШНИЧЕНКО — обліковець тракторної бригади, Д. ВАЛАС — член редколегії багатотиражки «Зірка».

В НЕРУБАЙСЬКІЙ СІЛЬСЬКІЙ...

Після трудового дня працює тут вже шостий рік. Під керівництвом В. Рудича на громадських засадах працює 9 книгонош, які обслуговують близько 50 читачів. Добре відзначилися на цій роботі колгоспники Іван Оленіч, учень 10 класу Іван Бовкун, учениця 6 класу Катя Слюсаренко, телятниця Раїса Мельник.

На знімках: (внизу) бібліотекар Валентина Рудич (праворуч) радить прихильцю Олександр Полив'яному прочитати книгу Шундіка «Швидконогий олень». На другому плані колгоспник Микола Ковбася; (вгорі) в читальному залі бібліотеки.

Завідує цим закладом культури комсомолка Валентина Рудич, яка після закінчення Одеського культурно-освітнього технікуму

Фото В. Ковпака.

Читач порушує питання

Роздуми про бібліотечний

Важко уявити собі сучасну людину без книги. І це закономірність. Людство за свою багатовікову історію нагромадило безліч знань, і книга — найкращий довідник для того, хто хоче оволодіти часткою цих знань або дістати духовну насолоду від творів художньої літератури та мистецтва.

Саме тому в наш час таке велике значення має бібліотека — посередник між книгою і читачем.

В. І. Ленін писав, що гордість і слава бібліотеки треба бачити не в тому, скільки цінних видань книг стоїть на її полицях, а у тому, як ці книги обертаються в народі, скільки читачів залучено до читання книг, як швидко задовольняється будь-який попит читача.

Поглянемо з цих позицій на діяльність нашої Кіровоградської обласної бібліотеки ім. Крупської (завідувача Є. І. Наливайко). У фондах тут налічується сотні тисяч томів. Працюють у бібліотеці висококваліфіковані фахівці. А чи задовольняє цей заклад зрослі вимоги трудящих, чи працює, він так би мовити, на повну міру своїх сил?

Абонемент бібліотеки є дзеркалом всієї її роботи (принаймні, для кировоградських читачів). Сюди вперше завітає відвідувач за книгою. Тут повинні знаходитися правила користування бібліотекою, правила і поради для користування систематичним каталогом. Хорять, щоб менш підготовлені читачі знайшли тут складені рекомендовані списки літератури, бібліотечні плакати. Такі плакати є, але зовсім не там, де вони потрібні, — в коридорі, що веде в бібліографічний відділ. А саме туди масовий читач здебільшого не потрапляє.

Велике значення для бібліотеки має пропаганда книги, книжкові виставки. Слід відзначити, що книжкові виставки на абонементі готовлені дуже погано. Заголовок, кілька книжок і... все. А виставка повинна бути яскраво оформленою, з добре підготовленими ма-

АБОНЕМЕНТ

теріалами. На виставці, крім цього, можна було б розмістити цитати з творів, малюнки, лозунги, списки рекомендованої художньої літератури, відгуки читачів та критиків на нові книги.

У нашій бібліотеці спробували організувати вільний доступ до книжкових полиць. Спробували... і забули про це. Бібліотекарі доводять, що читачі вносять безладдя. На мій погляд, самі працівники абонементу вносять не менш безпорядку, коли кладуть гори книжок для вибору. Замість того, щоб кваліфіковано допомогти читачеві, порекомендувати певний твір, бібліотекар часто каже: «Вибирайте!» І чи не саме тому дехто найбільше читає іноземну літературу, яка не завжди відповідає інтересам нашого читача. Чи не тому величезний попит на так звану «шпигунську», детективну літературу?

Подумайте над цим, товариші! Для того, щоб впровадити відкритий доступ до книг, замало тільки допустити читача до стелажів. Треба проводити бесіди про те, в якому порядку книги розміщені на полицях, про відділи книжкового фонду і т. п.

Коли буде налагоджена правильна робота з читачем, тоді не буде і великих черг у бібліотеці, тобто люди не будуть марнувати свій час.

О. НАУМОВА,
домогосподарка.

Кумачевий вимпел ЗАГОНУ

ХОРОШІ подарунки до 40-річчя Всесоюзної піонерської організації готують шестикласники Недогарської восьмирічної школи. Вони доглядають шкільний сад, який налічує десятки плодівих дерев. Кожен з піонерів дав слово щороку висаджувати по п'ять дерев, а також по кілька кущів, дбайливо вирощувати молоді насаджень. І зобов'язання свої діти виконують сумлінно.

А то якось піонери дізналися про те, що шістьдесятирічна Д. Котко внаслідок хвороби втратила мову, слух і частково зір.

Діти взялися допомагати старій жінці по господарству: рубають дрова, носять воду, топлять грубу. Особливо часто Д. Котко відвідують Наташа Сафроненко, Тамара Котко, Клава Садовнича, Ваня Баклай, Віта Сорочинський.

У вільний від уроків час юні ленінці беруть книги в сільмазі і продають їх населенню, розносячи по домівках. Одночасно збирають замовлення на книжкові новинки.

Якщо завітаєте у просторий світлий клас, обов'язково зверніть увагу на перехідний кумачевий вимпел, вивішений на видному місці. Піонерський загін шостого класу завоював його відмінною дисципліною, хорошим навчанням, цікавими справами.

О. ВЕДЕНЄВ.

ВІСТІ З ШКІЛ

В актовому залі Кіровоградської середньої школи № 11 відбулась тепла зустріч піонерів четвертих класів з слухачем Бобринецької школи механізації сільськогосподарства кубинцем Хосе Де-ла-граном. Юні ленінці прийняли гостя в почесні піонери, пов'язали йому червоний галстук, піднесли подарунок — альбом з видами м. Кіровограда. Кубинський друг розповів про таке життя в дорослої Кубі і про інші радісні зміни на острові, про те, що у них в республіці теж є піонерські організації. Четвертокласники показали почесному гостю хороший концерт.

Л. РАТУШНИЙ.

Учні десятого класу Олександрійської середньої школи № 6 провели вечір на тему: «Моя любимая профессия», на який запросили вчительку Н. Похаренко, лікаря І. Задорожного, робітників рудоремонтного заводу, колгоспників. Гості з захопленням розповідали про свої професії. А потім виступили десятикласники. Алла Груша поділилася своєю мрією — стати літератором. Олександра Губарова вже зараз найбільше захоплюється фізикою, а Микола Юнченко уподобав професію токаря. Уважно слухали виступи гостей і своїх товаришів майбутні механізатори, лікарі, доярки.

Л. СИЧОВА.

Вони були ПЕРШИМИ

Юні ленінці Новгородківського району розгорнули активну підготовку до славного ювілею піонерії. Вони беруть участь у недільниках по збиранню металолону, саджають і доглядають дерева, вивчають історію рідного краю.

Нещодавно в районному Будинку піонерів проведено ранок на тему: «Славні 40 піонерських літ». Учні прослухали бесіду про хід піонерської двірочки в районі. Потім вчителька Новгородківської школи № 2 П. Н. Богашова розповіла про перші піонерські загоони в с. Новгородці.

Діти переглянули документальний фільм про Володимира Ілліча Леніна.

Л. БАЗІВ,
завідуючий районним Будинком піонерів.

Сторінка за сторінкою...

У ПРОСТОРОМУ залі залізничного клубу сьогодні весело. Сюди за запрошенням дитячого клубу імені Леніна прийшли учні 4 — 6 класів шкіл міста на усний журнал «Юний друг».

Годинник показує десяту ранку. Під звуки музики повільно відкривається завіса. На сцені — учениці Валентина Семенова і Катерина Алдошина, які оголошують першу сторінку журналу.

Спочатку піонери міської школи № 2 у віршованій формі розповіли про те, чого вони добилися в ході піонерської двірочки.

Потім розпочинається друга сторінка усного журналу: «Бесіда про піонера Володю Дубініна» Тихо в залі. Діти уважно слухають розповідь старшої піонервожатої міської школи № 2 Світлани Михайлівни Животової про піонера — героя Вітчизняної війни.

А третя сторінка — музична, яку виконують учні музичної студії залізничного клубу. Успій журнал закінчується демонструванням мультіплікаційних фільмів.

Це вже другий усний журнал, влаштований для піонерів міста.

П. РОМАНЕЦЬ.

м. Знамянка.

Ім'я хлопця відоме

З ВЕЛИКИМ інтересом я прочитав нарис «Леніні було дев'ятнадцять», опублікований в «Молодому комунарі» №№ 3, 4. В усій повноті побачив я героїзм Леніни Топор. Її відданість справі визволення нашого народу з-під фашистських окупантів.

Одночасно з висловленням захопленості діями наших народних месників хочу повідомити деякі подробиці про описані в нарисі події, посильні де-що про них я знаю. В нарисі говориться, що на Ленінському гребінці було вигравіровано ім'я «Коля». Хто ж цей хлопець — з нариса не відомо. Це Микола Мельник, який народився в селі Ганно-Леонтовичеве Устинівського району. Закінчив він Бобринецький технікум сільськогосподарства і працював агрономом у с. Седнівці, де його й застала війна. Під час тимчасової окупації нашої області він був у групі Василя Репешка. Допомігав разом з Леніною втілювати військовополітичний замір у с. Седнівці. Микола був комсомольцем. Разом з іншими підпільниками його заарештували. Розповідали, що ніби в Леніні при арешті знайшли його фотокартку. Микола був розстріляний разом з іншими підпільниками.

Сестра Катерина, яка під час розкопки розшукала тіло Миколи і поховала його, розповідала, що хлопця страшенно катували гітлерівці — йому виколювали очі, відрізали ніс і вуха. Нині мати і сестра Миколи Мельника проживають в с. Ганно-Леонтовичеве.

Дещо хочу повідомити і про комуніста Василя Панасовича Репешка, який керував групою підпільників. Після війни працював він у колгоспі імені Ватутіна секретарем парторганізації, а потім в артілі імені Шевченка. Нині він живе в Ленінграді, куди переїхав з своєю сім'єю.

І. РЕПЕШКО,
секретар комсомольської організації колгоспу імені Жданова Устинівського району.

збився — заблудив. Не інакше.

Та все-таки (парубок я сміливий) підходжу до гурту.

— Здоровенькі були! — гукаю.

— Здоров, — відповідають. А потім так ото критично оглянули мене і запитаннячко дають:

— Що, теж, мабуть, з райцентра до нас? Бо тут часто такі гості бувають: приїдуть, носом покрутять та з тим і зникнуть.

Як я в гості ходив

СКАЖУ вам, друзі, відверто: дуже вже люблю в гості ходити. А якже: прийдеш, подивишся, як люди живуть, то й собі закоротиш все по-їхньому робити. А буває й інакше: як побачиш що-небудь — за голову хапешся: ой лишенько, якої такої години я прийшов сюди? І тоді вже даеш волю собі, тоді вже пісочис «героїв» дня...

Так отож, про гостюваннячко. Дізналися долиняни про мене і відразу ж запрошення надіслали: приїзди, мовляв, Федько, подивишся, яке у нас життя-буття. Я аж підскочив від радості: оце здорово! Не куди-небудь — на будову ж запрошують. Та ще й не на звичайну — на ударну комсомольську.

Швиденько нагострив своє перо, взяв блокнот потовще (щоб усе ж хороше записати) та й подався з візитом. Аж ось і Долинська. Мене вже й нетерплячка бере: хоч би швидше на місце дістатися — таке вже задоволення передбачаю.

Підїжджаю — аж дивлюся: і машини не мотавляться, і кран стоїть напіврозібраний, і молоді нікає туди-сюди, сюди-туди... І обличчя у всіх злі-презлі... Що це, думаю, чи обідня перерва у них, може, чи що? Та ні, уже друга година дня.

Коли бачу, група хлопців стоїть. Хто цигарки смажить, хто, на чому світ стоїть, лається, а хто з нудьги позіхає. Диво-дивне та й годі. Куди це я попав, думаю. Напевне, зі шляху

Проквітнув я цю пилую. Так ото вже по-дружньому і заводжу розмову з робітниками. З давніх-давен прийнято при зустрічі з людиною перш за все «як живеш?» питати. Отож і я скористався цією традицією.

— А як бачиш, — відповів один із хлопців. — Будемо, як єгиптяни, живемо, як папуаси. Послухайно, нам все рівно робити нічого, підемо з тобою, покажемо своє хазяйство.

І вирушили ми в подорож. Невідрадна ж картина відкрилася нам. Робітники відверто лаяли різне начальство, згадуючи при цьому і чортів батька, і босову матір. І розказали вони мені, що отак «працюють» завжди. Бо як є цегла — немає води; є вода — немає електроенергії. Та й звідки ж їй бути, коли локомотивна станція, яку треба було пустити в дію ще в січні, до цих пір стоїть? Та ще й збірний залізобетон погано постачається. Бо директорам Кіровоградського заводу тресту «Цукробуд» т. Топалову та Олександрійського — т. Беренштаму ніколи думати про якусь там будову. І яке їм діло до того, що все стоїть? Не з них же питають...

збили — біжать хлопці, на ходу шапки одягають. Ледве зупинив одного.

— Куди це ви всі лети-те? — запитую.

— Як куди? — здивувався. — Незабаром же шоста година!..

— ?!!

— От ще недотепа, — це так він до мене. — «Останні вісті» ж передавати. От ми й біжимо у двір до репродуктора (це так нам начальник т. Зайцев порадив). Бо у гуртожиток нам радіо ніяк не проведуть.

Надивувався я з цієї поради та й став продовжувати свій шлях. Заходжу в одну кімнату, в другу — і відкривається моїм очам видовище: стіни облуплені, у вікна дме, на підлозі купи сміття.

— Що, не подобається тобі у нас? — звернувся до мене Віктор Тадеуш, муляр. — А ми ж оце живемо: в холоді, бруді, без радіо та газет, ще й голодні надодачу. Бо їдальня ж у нас нікудишня. Сходи сам — побачиш.

І от я в їдальні. Час був уже неранній, і вирішив я підвечеряти. Захотілося мені салату з овочів, вареників з сиром та молока. Або хоч би лимонаду випити (дуже вже я люблю таку напої). Запитую я про ці страви у буфетниці, а вона на мене дивиться так, ніби я з Марса щочоно звалився. Навіть образилася:

— Ви що, товаришу, забули, де знаходитеся? Хіба вам не відомо, що у нас безалкогольні напої (?!) та таких страв взагалі ніколи не буває? Беріть, що є.

Що ж робити. Подобається чи ні, а змушений був тут-таки вечеряти. І хоч витратився добре (бо ціни в цій їдальні ого-го-го!), а вийшов голодним, тільки настрої ще більше зіпсувався.

Замислився я дуже після тих відвідін. І як ото не

гірш, думаю собі, тому т. Солощенко (це завідувач їдальнею) отакими стравами робітників частувати? Та й як може т. Риженко (це голова Долинської райспоживспілки) спокійно спати, знаючи, що на будову не завозять потрібних харчових продуктів? Та що там довго говори-

ти! Вкінці розстроївся я. Коли раптом радісна думка осілила мене. Не журись, друже, заспокою сам себе. У тебе є можливість піднести свій настрій. Ти сьогодні чудово відпочинеш: у клубі будівельників о сьомій годині концерт має бути. Артисти з районного Будинку культури виступатимуть.

Поспішив я до клубу. А там уже молоді багаті, тупіють на морозі (бо клуб же замкнений, хоч і сьома година вже минула). Нарешті прийшла завідувача, прийшли артисти, всі розсілися по місцях. Настроїв і я себе на приймний відпочинок. Коли це виходить конференсьє. Привітався, як годиться. Раптом — що це? Як пішов, як пішов той конференсьє — і не зупиниш його: так і сипле пошліми та нерозумними віршиками. Слухав я слухав, аж ледве сиджу від обурення. Коли це чую слова: мовляв, жінці тільки тоді можна вірити, «когда она станет селой».

— Скажіть, будь ласка, хто це виступає? — питаю сусіда.

— Та то ж Володимир Горбенко, директор Долинського Будинку культури!

Ле! Схопився я за голову та мерщій тікати з того клубу. Не витримав. Не зміг далі терпіти такого знущання з культури.

Ледве дочекався ранку, щоб з працівниками райкому комсомолу зустрітися. Розповів їм усе (може ж, думаю, вони цього не знають). Вислухали. Виявляється, для них це не було новиною. Та тільки, бачте, руки до всього не доходять. Аж оце пообіцяв секретар РК ЛКСМУ т. Мірошник пжати заходів, дієвих, як-то кажуть. Ну то як, милі долиняни? Вжили заходів? Дуже мені цікаво це знати. Тож повідомте обов'язково.

Ваш Федько КРОПИВА.

В раді клубів Онуфріївського району (с. Василівка, бригада № 3 колгоспу «Зоря» і ін.) культурно-масову роботу викрай занедбано. (З листів до редакції).

Ой, у наших клубі, друзі, нема місця смутку-тулі. Там приділено увагу різним іграм та розвагам. Ми у клубі залюбки всі відідаємо гуртки.

А в гуртках отих, їй-право, їде «робота» досить жваво. Є гурток у нас... курільний. Склад його міцний і сильний: як запалимо «Аврору» — дим стовпом їде угору!

Ми із хистом та умінням Розважаємось насинням: Хто найбільше нялуза — Той одержує приз. Є гурток один постійний, Так сказати, професійний: В ньому з радості й зо зла Забиваємо «козла»! Ой, у наших клубі, друзі, Не судилось місце тулі, Бо підліс угору клуб «Здібний» зал — Іван Кадубі В. СТЕПАНОВ.

ПОСТРІЛИ

Р АДЯНСЬКІ конструктори створили пістолет дуже великої сили. Від звичайної вогнепальної зброї він відрізняється лише більш товстим стволом, на який настромлений круглий наконечник. Але конструкція пістолета така, що використати його можна тільки в мирних цілях. Він не стріляє в людину. Із нього навіть не можна зробити пострілу в повітря. Тому, недовірившись на свою силу, ця зброя абсолютно безпечна в роботі.

Зараз московські монтажники все частіше здають в інструментальні кладові шлямбури і молотки, що жили на будовах ще з дідівських часів. В їх руках з'явилися нові будівельно-монтажні пістолети. Але пороховий викидає із стволів не кулі, а спеціальні цвяхи-дюбелі.

У вживанні пістолет дуже простий. Робітник притискує до стіни наконечником ствола кропштейн і па-

НА БУДОВІ

тискає спусковий гачок. Відбувається постріл. Тепер деталь не можна відірвати від стінки. Врізуючись в неї, дюбель розпнє цеглу і намертво зчепився з нею. Дуже міцно він тримається в металічних і бетонних основах. Сила удару дюбеля настільки велика, що п'ятиграмового заряду досить для того, щоб пробити сталю башку товщиною в десять міліметрів.

Важкі роботи, на які раніш йшло багато часу, тепер проводяться на будові з швидкістю постріла.

(АПН).

На рингу—боксери «Авангард»

В Кіровограді закінчилися особисті першості з боксу серед юнаків області ради ДСТ «Авангард». В змаганнях взяли участь спортсмени Олександрів, Хрущова та Кіровоград. Після епічних поєдинків на рингу переможцями стали кіровоградці Олег Пранда, Володимир Смирнов, Валерій Кошелев, Володимир Вдовиченко, Валерій Прохоренко та олександрійці Валерій Сидоренко, Валерій Бондаренко, Федір Гой.

На знімку: поєдинок спортсменів першої напівсередньої ваги Ковпана (зліва) і Харитонова.

Поєдинки баскетболістів

В Олександрійському Палаці спорту проведено першість області з баскетболу серед жіночих і чоловічих команд середніх навчальних закладів. В змаганнях взяли участь команди Бобринця, Олександрії і Кіровограда. Гостра напружена боротьба серед жіночих команд принесла перемогу спортсменкам торгово-кулінарної школи. Друге місце зайняли баскетболістки Олександрійського педагогічного училища.

Вперта боротьба за звання чемпіона області проходила і між чоловічими командами. В результаті напружених поєдинків першість вибороли спортсмени Олександрійського педагогічного училища.

З. ВАСИЛЕНКО.

— О —

ВІДПОВІДЬ НА КРОСВОРД,

вишлений в газеті за 4 лютого 1962 року По горизонталі: 5. Геродот. 6. Гармата. 8. Ірак. 9. Етан. 10. Львів. 14. Актив. 16. Брензент. 17. Лисенко. 19. Агроном. 21. Остан. 22. Гашек. 23. Індія. 27. Ягуар. 29. Турбота. 31. Камбала. 32. Трахома. 33. Лана. 35. Карат. 36. Трос. 37. Тара. 38. Нефелін. 39. Пустиня.

По вертикалі: 1. Хорів. 2. Бодябо. 3. Кантата. 4. Зміна. 5. Горький. 7. Артишок. 11. Ідеал. 12. Лексикограф. 13. Механізатор. 15. Крона. 19. Кашалот. 20. Горілка. 24. Чабан. 25. Умбра. 26. Кулібін. 28. Албанія. 30. Атрофія. 31. Кара-Кум. 34. Атлет. 35. Карта.

Редактор П. МАРЧЕНКО.

Пишіть!

Адреса редакції: м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. «Молодой коммунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Дзвоніть!

Телефони редакції: редактора — 56-12, відповідального секретаря — 50-14, відділів — 50-24. БК 00060. Зам № 1354. Т. 27.000.

Заходьте!

Редакція працює з 10 години ранку до 6 години вечора. Ми завжди раді бачити вас, друзі, в себе! Кіровоградська обласна друкарня ім. Г. М. Дмитрова.